

Memòria històrica dels barris de Granollers

Can Gili

Ajuntament de Granollers

El projecte

L'objectiu d'aquesta publicació és difondre la vivència dels veïns i les veïnes del barri de Can Gili, per conèixer més de prop la història d'un dels barris més vitals i poblats de Granollers. La publicació també és un homenatge a totes les persones que han viscut i viuen a Can Gili. Totes elles han estat i són necessàries per mantenir l'esperit d'aquest barri.

El treball s'ha fet a partir de la recerca de fonts documentals dipositades a l'Arxiu Municipal i de fotografies recollides a l'Arxiu d'Imatges de l'Arxiu Municipal de Granollers (AMGr). També s'ha entrevistat gent vinculada al barri i s'han organitzat tertúlies a l'entorn de Can Gili, l'escola i el club de futbol. Les converses es poden consultar a la base de dades de fonts orals de l'AMGr.

Gràcies a la implicació de les persones que han participat en el projecte, s'ha recollit un volum important de fotografies del barri –les més antigues són de 1965–, que es reproduïxen també en la publicació. Totes són a disposició de la ciutadania a l'Arxiu d'Imatges de l'AMGr.

Les persones entrevistades han viscut en primera persona els canvis socials i urbanístics, i són una petita representació de la població de Can Gili. Aporten una informació molt valuosa de diferents àmbits: la història i l'evolució del barri, el petit comerç, el moviment veïnal, les celebracions, l'escola Pau Vila i el CF Finsobe.

El seu testimoni transmet a la resta de granollerins i granollerines una part de la història de la ciutat.

Les persones

Isabel Barea

Va arribar al barri l'any 1980 per viure al bloc Victòria, el més nou dels edificis de pisos. Des de l'any 2000 i durant 10 anys va estar vinculada a l'AMPA de l'escola. El barri és casa seva i Pau Vila, l'escola dels seus fills.

Toni Cornellas

Va ser mestre i director de l'escola Pau Vila durant els primers anys de vida del centre. Actualment és professor de secundària a l'institut Antoni Cumella.

Trinidad Martínez

Va néixer a Torelló l'any 1961 i es va traslladar a viure a Can Gili quan es va casar, el 1982. Actualment és membre activa de l'Associació de Veïns de Can Gili.

Laura Mérida

Va néixer al barri de Can Gili i encara hi viu. Ha estat vinculada al CF Finsobe per tradició familiar i està orgullosa de viure al barri.

Manuel Pérez

Viu a Can Gili des de fa 40 anys i és una persona històricament vinculada al moviment associatiu del barri. Ha format part de l'associació de veïns, de la secció esportiva de l'AMPA de Pau Vila i del CF Finsobe.

La tertúlia sobre el barri de Can Gili

El 23 de maig de 2014 es va fer, en el marc del projecte “Junts fem barri”, una tertúlia en què es va parlar de molts aspectes rellevants de Can Gili.

La tertúlia del CF Finsobe

El 4 de juny de 2014 es va fer, en el marc del projecte “Junts fem barri”, una tertúlia en què es va parlar de la història del CF Finsobe i de la importància del club a la vida del barri.

La tertúlia sobre l'escola Pau Vila

El 26 de juny de 2014 es va fer, en el marc del projecte “Junts fem barri”, una tertúlia amb persones històricament vinculades tant a l'escola com a l'AMPA, en què es va parlar de molts aspectes rellevants d'aquest centre educatiu i del paper que juga en el barri.

Cronologia

- 9 de novembre de 1965.** Financiaciones INSOBE SA presenta el projecte de construcció d'un conjunt residencial al voltant de la carretera de Caldes.
- 22 de novembre de 1967.** S'inaugura oficialment la resta de la urbanització FINSOBE, al barri de Can Gili.
- 10 de novembre de 1969.** S'aprova definitivament el pla parcial elaborat el 1967.
- 1967-1970.** Inici i finalització de les obres a Can Gili. Primer es construeixen cinc blocs de 416 habitatges en total. Posteriorment es construeixen tres blocs més.
- 1977.** Es crea l'Associació de Propietaris de FINSOBE, l'embrió de l'Associació de Veïns de Can Gili.
- 1979.** Manuel Nériz esdevé president de l'associació veïnal.
- 15 de setembre de 1980.** S'inaugura l'escola Pau Vila a Can Gili, després de moltes reivindicacions per part del veïnat.
- 1983.** Es construeix la carretera de Lliçà.
- 1986.** S'inicia la construcció del camp de futbol. Fins a l'any 2000 passa per diverses fases i l'any 2009 s'hi instal·la gespa artificial.
- 19 de novembre de 1987.** Es publica un article al setmanari *Plaça Gran* en el qual es remarca el mal estat dels parcs infantils de Can Gili i de Can Bassa
- 31 de gener de 1985.** Es fomenta l'acostament dels serveis socials a barris com Can Gili, Can Bassa i Sant Miquel.
- 8 de maig de 1986.** Es publica un article a *Plaça Gran* en relació amb el conflicte de la droga: "Can Gili diu no a la droga".
- 11 de juliol de 1987.** Se celebra la festa de presentació del CF Finsobe.
- 1988.** S'inaugura el camp de futbol de Can Gili.
- 7 de juliol de 1988.** Es presenta l'avantprojecte del futur centre cívic Can Gili, de l'arquitecte Vicenç Oliveras Estapé, que preveia la restauració de l'antiga masia que dona nom al barri.
- 13 d'octubre de 1988.** Se signa el conveni per rehabilitar la masia de Can Gili.
- 5 de maig de 1991.** S'inaugura parcialment el centre cívic Can Gili, després d'una primera fase d'obres.
- 3 de maig de 1992.** S'inaugura definitivament el centre cívic.
- 4 de març de 1994.** Es crea la coordinadora que aplegava la majoria d'associacions de veïns de Granollers.
- 2009.** S'inaugura el camp de gespa del CF Finsobe.
- 24 gener de 2010.** S'inaugura la passera que uneix els barris de Can Gili i la Terra Alta, per damunt de la carretera de Lliçà.

El barri de Can Gili, des de l'origen fins a l'actualitat

El barri de Can Gili va ser projectat per primera vegada per l'empresa Financiaciones Insove l'any 1965. L'objectiu era construir un conjunt residencial a la carretera de Caldes. Inicialment es van construir cinc blocs de 416 habitatges en total, que es van identificar amb noms de diverses verges: Montserrat, amb 44 habitatges; Bonanova I, II i III, amb 126 habitatges; Mercè I i II, amb 80 habitatges; Núria I, II i III, amb 126 habitatges; i Assumpció, amb 40 habitatges. Posteriorment, es construeixen tres blocs més: el bloc Can Gili, el Victòria, al costat de l'escola, i el del costat de la carretera de Caldes.

“Los periódicos de la ciudad decían “zona residencial”. Aquí había gente con mucha carrera. Me gustó cuando vine y aquí nos quedamos. Lo poco que había hecho era bonito y muy tranquilo.” **M. Pérez**

“Els pisos valien unes 700.000 pessetes, els més cars.” **T. Martínez**

“El barrio era muy poca cosa porque tenía el Montserrat i el Mercè. Poco a poco, fue evolucionando, se hizo el Bonanova, el Asunción... Después se hizo el Victoria y el último fue el de la masia. Luego vino el autobús, el colegio...” **M. Pérez**

“La primera impresión me encantó. El barrio es muy bonito, tenemos mucha zona verde y estamos muy altos.” **I. Barea**

“Cuando yo vine aquí, cada bloque tenía su nombre. Todos tenían un nombre de virgen: en los laterales de los edificios se puede ver una virgen.” **I. Barea**

Postal del proyecto de polígono residencial, 1964. Cessió família García Guirado / AMGr

“Quan la meva mare va veure tot això ple d’ametllers, al mig de la natura va dir: yo me quedo aquí!” **L. Mérida**

Com a conseqüència de la intervenció d’aquesta empresa immobiliària, el barri se l’ha conegut des del principi, i encara avui, com a Finsobe. En la dècada de 1980, hi va haver la voluntat de donar un altre nom al barri. Llavors va passar a dir-se Can Gili, el nom de la masia que donava la benvinguda al barri, i també es van batejar els carrers contigus als blocs. Més tard, l’any 1992, es van acabar les obres de rehabilitació de la masia i es va inaugurar el centre cívic Can Gili, que es manté com un dels eixos vertebradors del barri.

“Per mi, Finsobe és el barri de sempre i per la gent del barri de tota la vida això és Finsobe.” **T. Martínez**

“Finsobe era la immobiliària. A los 10 o 12 años una nota de la alcaldía dijo que iban a cambiar el nombre, que el barrio no tenía porque tener el nombre de ésta. El barrio se pasaba a llamar Can Gili, en homenaje a la masía, que era lo más antiguo de aquí.” **M. Pérez**

Masia de can Gili, 1991. Autor i fons Pere Cornellas / AMGr

“Els estius els recordo molt macos perquè sortíem al carrer a jugar. Alguns migdies, després de l’escola, anàvem a un lloc que ara és un pàrquing i abans era el *campo chino*, i jugàvem a beisbol. Jugàvem a *barbies* a les escales que porten cap a l’escola. Recordo la meva infància molt bonica.” **L. Mérida**

Pisos de Can Gili, 1970. Fotografia Joan Mas / Fons Ajuntament / AMGr

“La gran majoria de la població d'aquí és d'Extremadura i Andalusia. De catalans d'origen hi ha poca gent. La majoria eren famílies que es coneixien entre elles. Molts d'ells ja vivien a Granollers, al passeig Colom. Aquí els pisos eren més grans i en una zona més tranquil·la que on vivien.” **T. Martínez**

Una vegada acabades les obres de construcció, el barri estava preparat per acollir més de dues mil famílies. El preu dels habitatges era força assequible, així que no va passar gaire temps abans de poblar-se del tot. Van venir moltes famílies que ja vivien a altres zones de la ciutat, com ara el carrer de Colom, o d'altres indrets de Catalunya i de l'Estat espanyol. Moltes de les famílies que vivien a Can Gili treballaven en empreses ubicades als polígons industrials propers, cosa que donava al barri una tradició obrera, amb un veïnat que sabia reivindicar allò que els mancava.

“La gent del barri no se sentia de Granollers: ells anaven a Granollers. La via del tren marcava una diferència.” **T. Cornellas**

“Can Gili era un barri obrer, amb una part més aristòcrata, que eren els que treballaven als sabons Camp i a la fàbrica de l'empresa Bimbo.” **T. Cornellas**

Obres d'urbanització al barri de Can Gili, 1983. Autor desconegut / Fons Ajuntament / AMGr

“Parlem del nostre barri. Comptem amb un treball que va sortir al periòdic escolar. Can Gili és un barri de població jove. Només un 6% són més grans de 60 anys. 30 de cada 100 persones treballen. Aquest barri s'ha format principalment de persones immigrants d'Andalusia, sobretot de Sevilla i Granada, i també d'Extremadura. És una immigració esdevinguda entre els anys 63 i 67, i entre el 70 i 74 es va acabar de poblar.”

**Fragment d'un programa de Ràdio Pau Vila,
13 de desembre de 1984**

Can Gili té més de 45 anys d'història i ha acollit diverses generacions de veïns, que han vist l'evolució del barri. Sovint, han estat els mateixos veïns, organitzant-se i mobilitzant-se, els que han volgut millorar-lo, cosa que han pogut veure i reafirmar durant tots aquests anys. La creació de l'escola Pau Vila, del CF Finsobe, del centre cívic, del camp de futbol o les mobilitzacions veïnals en temps de crisi són alguns dels fets que distingeixen el barri i el fan únic a Granollers.

Camp de futbol de Can Gili, 1991 Autor i fons Pere Cornellas / AMGr

“Durant els anys 90 hi va haver algun problema al barri amb la droga i va costar sortir-ne. Després la cosa ha anat bé, amb alts i baixos, però és un barri molt tranquil i gens problemàtic”. **T. Martínez**

“Es va convocar tot el barri a una assemblea per veure com es podia aturar el tema i va funcionar.” **T. Martínez**

“En la televisión hubo un comentario de que Can Gili era un barrio marginal de Granollers, lleno de drogadictos, y eso no era la realidad. Eso fue en el 91 o el 93 y pedimos rectificación. La plaza estaba llena, todo el barrio movilizado.” **M. Pérez**

Nevada a Can Gili, 1981. Cessió família García Guirado / AMGr

“La nevada del 5 de enero del 85 todo el barrio estaba en la calle y hace dos años también. El barrio sigue siendo un barrio.” **Fragment de la tertúlia sobre Can Gili**

El petit comerç

La documentació administrativa sobre l'obertura dels primers comerços a Can Gili es remunta a l'any 1967. Fins al 1975 es van demanar una quarantena de llicències d'obertura. En aquests anys, Can Gili va anar forjant el teixit comercial que havia de donar resposta a les necessitats d'abastiment de les noves famílies del barri.

“El primer comercio fue una lechería, una polle-
ría, un pequeño supermercado, carnicerías. Todo
se compraba en el barrio. Ahora solo queda una
peluquería de las antiguas.” **M. Pérez**

“Tots els comerços eren de persones que vivien al
barri o que hi havien vingut a viure.”

Fragment de la tertúlia sobre el barri

L'any 1968 es va obrir el bar La Colina, un dels locals més antics del barri. Els bars són els establiments que encara es mantenen, juntament amb una carnisseria, una perruqueria i una botiga de queviures.

“Cuando yo vine había tres peluquerías: Enrique,
Montserrat i Ángela. El comercio que aún queda
es el de ultramarinos, que ha ido subsistiendo en
el mismo lugar. Nunca se ha cerrado, solo ha cam-
biado de nombre y de personas.” **I. Barea**

Forn de pa al barri de Can Gili, anys 70. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

“Un 60 % de persones compra al barri i un 20% ho fa de tant en tant a fora. Només un 6% ho compra tot a fora. El barri té els següents comerços: quatre carnisseries, tres peixateries, un forn, un distribuïdor de pa, quatre botigues de queviures, dues ferreteries, una papereria, dues botigues de sabates, tres videoclubs, una merceria, cinc bars, una farmàcia i una practicant. També hi ha una caixa.” **Fragment d'un programa de Ràdio Pau Vila, 13 de desembre de 1984**

El moviment veïnal

Des del principi, el veïnat de Can Gili es caracteritza pel seu esperit lluitador, per les ganes de millorar el seu entorn. Hi ha diverses reivindicacions històriques que han perdurat en la memòria col·lectiva. Demandes relacionades amb l'escola, la bona imatge del barri, el soterrament de la via del tren o l'arribada de l'autobús de línia, per posar uns quants exemples.

Manifestació dels veïns de Can Gili en defensa del barri, 11 de febrer de 1995. Fotografia Toni Torrillas / Fons Ajuntament / AMGr

“Nosotros creíamos que íbamos a vivir a una zona residencial, pero todo quedó en menos. Las carencias hicieron que todos nos uniéramos. Hubo gente, como Rochina, Pérez, Cívico, Caballero, Nériz que ayudaron a esa unión.” **Fragment de la tertúlia sobre el barri**

A mesura que el barri es feia més gran, creixien les famílies i cada cop hi havia més infants. Per aquest motiu, es va veure que el barri necessitava una escola i el veïnat va lluitar molt per fer-la realitat. El centre, inaugurat el 1980, es va convertir en el pal de paller del barri i en alguns cursos acadèmics va acollir més de 500 alumnes.

“Yo ayudé a levantar la escuela del Pau Vila. Salíamos todos los vecinos, cogíamos piedras para hacer el colegio y nos pusimos a parar el tren. Luchamos mucho por el colegio.” **Fragment de la tertúlia sobre el barri**

Nens al pati de l'escola, anys 1980-1984. Cessió Gerardo Peña /AMGr

Nena en un gronxador a la plaça Mas Estapé, amb la masia al fons, 1970. Cessió família García Guirado / AMGr

“Con tantos niños que había en el barrio se necesitaba una escuela y se hizo un grupo de representantes que fueron a hablar con el Departament d’Educació. A la que pasó demasiado tiempo montamos una manifestación en el barrio. Se comprometieron a empezar las obras en un año, o año y medio.” **M. Pérez**

L’associació de veïns, creada el 1977, va aconseguir unir tota la gent del barri: tothom n’era membre, ja que el fet de tenir un habitatge a Can Gili era motiu per formar part de l’entitat. En aquell moment, això va suposar que el barri sencer es va implicar en la tasca de l’associació: un espai que aplegava petits i grans, amb consciència de comunitat, i voluntat de millorar el barri i de gaudir-ne.

“L’associació de veïns va néixer cap a finals de 1977.” **T. Martínez**

Festa al barri amb un drac, 1982. Cessió família García Guirado / AMGr

“La asociación de vecinos era muy buena. El primer presidente fue Rochina, luego Nériz i después vine yo.” **M. Pérez**

“La dinàmica de l’associació de veïns sempre ha estat la mateixa: les festes del barri, excursions per als avis, per als nens.” **T. Martínez**

“L’Associació de Veïns de Can Gili té més de 2.000 socis.” **T. Martínez**

“Mi época en la asociación fue muy buena. Hicimos la junta entre 7 hombres y 7 mujeres. Cada uno tenía un papel y un ámbito. Era una junta muy unida. El presidente tenía el mismo voto que el resto. Se hacía todo por votación.” **M. Pérez**

Carnaval al barri, anys 90. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

“Mucha gente estaba implicada en la asociación. Había algunos puntos problemáticos en el barrio como los aparcamientos, la vía... Se convocaban asambleas extraordinarias cuando había temas así más complicados.” **I. Barea**

“La vía era un tema muy importante en su momento. Tenías que cruzarla. La asociación luchó mucho hasta que se hizo el paso subterráneo. El bus también se consiguió en esos años.” **I. Barea**

Can Gili i les festes

“Las celebraciones que se hacían eran el viaje de la 3a edad en mayo; luego, en junio, el patrón del barrio era San Pedro y se hacían las fiestas del barrio: venían *majorettes*, cena de hermandad con más de 300 personas; hacíamos el baile para la gente joven, juegos para los niños, castillos inflables, payasos, chocolatada; por la noche, la verbena del barrio con una orquesta buenísima de Valencia. La misa rociera y la fiesta de la tercera edad y castillo de fuegos.” **M. Pérez**

Persones disfressades durant el carnaval al barri, anys 90. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

L'associació de veïns va potenciar la festa del barri a mitjans de la dècada de 1980: una festa que durava tres dies i que tenia moltes activitats per a petits i grans, cosa que encara avui es manté. Durant uns anys, la celebració del carnaval també va ser molt important i implicava moltes persones del barri.

“Durant els anys 80 ja es feien les festes del barri. La gent hi participava molt. A les 4 de la matinada la gent encara és a la plaça. Abans el jovent col·laborava a les festes i ara sembla que no tant.” **T. Martínez**

Persones disfressades durant el carnaval al barri, anys 90. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

“El carnaval hubo unos años que era muy importante. Había mucha gente trabajando y se hacían unas carrozas impresionantes. Lo organizaba la asociación de vecinos y unas cuantas madres que hacían el tema de los trajes. Funcionó de cinco a siete años muy bien.” **I. Barea**

L'escola Pau Vila

L'escola Pau Vila, situada en el punt més alt del barri, era i és el centre educatiu de Can Gili. Veïns i mestres reviuem, sovint amb emoció, la manera com es va aconseguir l'escola l'any 1980.

Nou periòdic escolar

Els alumnes de l'escola Can Gili, fan un periòdic escolar que anomenen "El Vila", del qual ens han fet arribar el número 2.

A les seves 30 pàgines hi poden veure treballs fets pels mateixos nens i fins i tot la portada ja és la reproducció d'un dibuix fet per David

Serra, que va ser el guanyador d'un concurs de dibuix organitzat, precisament, per a trobar una portada a l'esmentat periòdic.

Anunci publicat al setmanari *Plaça Gran*, 17 de juny de 1993 / Hemeroteca digital / AMGr

“Hi havia un volum demogràfic molt gran i hi va haver una lluita veïnal encapçalada per Paco Cívico. Un regidor del moment, Vicenç Rochina, va anar a oferir el terreny a Madrid, però hi havia molt poc espai. Aleshores tot es negociava a Madrid”. **T. Cornellas**

“Era un model d'escola prefabricada, com totes les que hi havia al moment, i van haver de veure com l'encabien en el poc espai que hi havia. Està posada lateralment. Es va moure perquè hi pogués cabre.” **T. Cornellas**

Festa de final de curs dels primers anys de Pau Vila, 1980-1984. Cessió Gerardo Peña / AMGr

Tot i que no era un moment fàcil, tothom va col·laborar per tirar endavant el projecte innovador i inclusiu de l'escola, amb un equip docent molt implicat. Al principi hi havia dues línies i l'escola va arribar a tenir més de 500 alumnes.

Majorets en una festa de final de curs de Pau Vila, 1980-1984. Cessió Gerardo Peña / AMGr

“Érem 35 alumnes a cada classe. Recordo molt el voleibol i la festa de final de curs.” **L. Mérida**

“Per posar l’escola Pau Vila van tallar la carretera com a senyal de protesta i després d’això, parlant amb Ajuntament i Generalitat, van aconseguir que fessin una escola aquí.” **T. Martínez**

“L’escola ha estat molt important per al barri. Al principi, tenia dues línies i un equip pedagògic molt bo, amb un director molt bo.” **T. Martínez**

“El referente del barrio no era la masía, era la escuela. Allí se hacían las asambleas, se votaba, se hacían fiestas.” **I. Barea**

És fàcil que tots els veïns i veïnes recordin la festa de final de curs a Pau Vila, que durava tot un cap de setmana. Tot el barri, amb fills o sense, pujava al turó on hi havia l’escola per gaudir de la celebració. Aquest gran esdeveniment ja és tota una tradició i l’escola segueix fent aquesta jornada gràcies, entre d’altres, a la participació i la voluntat de l’AMPA.

“Antes no había fiestas de barrio de San Pedro. La fiesta del barrio eran las del Pau Vila.”

Fragment de la tertúlia sobre el barri

Festa de final de curs de Pau Vila, anys 90. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

“Les festes a l’escola eren molt maques. Duraven tres dies: començaven divendres i acaben diumenge. Els nens feien balls, hi havia sopar i ball de festa el dissabte a la nit. Diumenge al matí es feien activitats infantils, partits d’handbol i de bàsquet.” **T. Martínez**

“Durante mucho tiempo se hacían clases de catalán en la escuela. Luego trasladaron las clases a la masía y fue la manera de conocer el centro cívico.” **I. Barea**

Globus aerostàtic al pati de l'escola durant la celebració d'un final de curs. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

Pau Vila era una escola adaptada a l'entorn i a la seva gent; tenia un equip amb moltes ganes de tirar endavant projectes innovadors. D'una banda, va ser pionera a Catalunya a l'hora d'implantar la immersió lingüística, cosa que, d'entrada, va crear algun conflicte que es va resoldre satisfactòriament.

“A l'escola hi havia una figura clau que és la Isabel Herro: era una figura clau del que és ser conserge. A vegades havia cuidat algun nen o nena més enllà de l'horari escolar. Parlem d'un moment en què per part dels professors hi havia molta voluntat de canvi pedagògic i molta implicació.” **T. Cornellas**

“Vam ser pioners també en la integració de nens i nenes sordmuts. També vam acollir criatures amb espinà bífida. Es va lluitar per a la integració de nens amb necessitats especials.” **T. Cornellas**

A l'escola s'organitzaven activitats extraescolars per a pares, mares i alumnes. És el cas de les classes de català que s'hi impartien a través del Consorci per a la Normalització Lingüística i també de les activitats esportives: bàsquet, handbol, futbol. El diari *El Vila* i la ràdio, que tenia espai a la freqüència modulada, eren, també, dins l'àmbit escolar, projectes de centre molt importants.

Visita al parlament espanyol, 1980-1984. Escola Pau Vila

“En el colegio hicimos fútbol sala, básquet y balonmano, femenino y masculino. Durante 5 o 6 años funcionó muy bien. Luego los niños querían fútbol.” **M. Pérez**

“Hi havia molta implicació per part de tothom. Hi havia moviments que a vegades t'ajuntaven i a vegades et separaven de l'associació de pares i mares. Nosaltres vam tenir una ràdio. Hi va haver moments molt macos.” **T. Cornellas**

Festa de final de curs dels primers anys de Pau Vila, 1980-1984. Cessió Gerardo Peña / AMGr

L'AMPA de Pau Vila era un grup gestor molt important dins l'escola, amb moltes funcions i un paper clau en la bona marxa del centre. El funcionament assembleari del centre apropava l'associació a l'equip docent, i es col·laborava en la presa de decisions.

“Yo empecé en el AMPA en el año 2000, cuando la que había dimitió en bloque. Empecé ayudando en lo que podía y más tarde me impliqué hasta el fondo.” **I. Barea**

“El AMPA tenía mucha faena: comedor, libros, material de los padres. Manejábamos muchísimo dinero. Todas las subvenciones pasaban por el AMPA. Ahora gestiona menos cosas.” **I. Barea**

Representació teatral per celebrar Sant Jordi, anys 2000. Escola Pau Vila

“Hemos tenido el mejor profesorado de Granollers. El AMPA funcionaba muy bien: estábamos todos muy unidos. Todo eso ayudó a que fuéramos un barrio privilegiado.” **M. Pérez**

El CF Finsobe

PlaçaGran
12 de juny del 1987

La manca d'un camp adequat impedeix la seva legalització

Volen crear el C.F. Finsobe

A. E.

Granollers. La inquietud d'un grup de veïns del barri de Finsobe (Can Gili) de Granollers pot fer possible que la propera temporada el C.F. Finsobe sigui una realitat. Tot va començar quan Rafael Moral Ruiz, home prou conegut al món futbolístic de la nostra comarca, va tenir la idea del contacte amb les persones del barri que ell considerava tenien les mateixes inquietuds. La seva oferta ben aviat va trobar seguidors, constituïm-se una Junta Gestora encarregada de la redacció dels estatuts i contactar amb qui fos responsable per tal d'aconseguir l'equipament oportú que farà possible la seva creació: aglutinar tota la manada de finsobes al voltant de l'esport i evitar que tots els veïns volguessin pensar i actuació si sense saber què fer. L'esforç i dedicació d'una i altres ha fet

Camp de futbol de Finsobe
amb més de 100 anys esbernat amb l'edat que el terreny de joc amb el barri s'aprofita convenientment esportiu i així poder participar en la propera temporada liguera. El problema més

gru de que els estatuts de creació d'aquest club no es poden legalitzar a la Federació si no disposen d'un terreny de joc amb les mateixes condicions exigides. És un peix que es

menat la cua. La Junta Gestora s'ha reunit ja amb el suport d'alguns d'esports de l'Ajuntament granollès: Francesc Rubio, que els mantindrà, verbalment, que amb tota seguretat, el proper mes de setembre amb la lliga iniciada o a punt d'empresar-se, comencaran les negociacions amb els propietaris de la Junta Gestora del C.F. Finsobe fins de saber on el districte han previst organitzar una festa de promoció de la ciutadania el proper dia 12 de juliol, en la que amb tota seguretat quedarà palesa la gran culpa que no han solt els promotors de la idea, sinó el barri s'entregués en aquest projecte.

Antes del primer golonista, Rafael Moral Ruiz, la Junta Gestora la formen Francisco Delgado (president), Lluís Molins (de la presidència), Pere Deris (treballer), Antoni Marín (vocat) i Josep de la Fuente (vocat).

Article publicat al setmanari *Plaça Gran*, 12 de juny de 1987 / Hemeroteca digital / AMGR

El CF Finsobe és el club del barri. Fundat l'any 1988, n'és un dels símbols. Va sorgir de la voluntat ferma d'unes quantes persones apassionades de l'esport, per crear un espai aglutinador al barri. Petits i grans han viscut l'experiència esportiva i comunitària del CF Finsobe des que es va crear fins ara.

“El fútbol es lo mejor que nos ha pasado después del colegio. Todo empezó en el año 87-88.”
Fragment de la tertúlia sobre el barri

“Lo que yo he vivido aquí con el fútbol y los chicos del barrio no se puede volver atrás. Fueron 11 años de mi vida que lo he pasado como jamás. Rafael Morales fue el que promovió el club con Antonio Marín, Miguel Pavón y otros amigos. Lo creamos en el año 88.” **M. Mérida**

“Cada persona pusimos 5.000 pesetas y de ahí salió la primera junta directiva. Había dos equipos y hemos tenido hasta 14 y más de 600 socios. Formamos el club, lo federamos y hasta ahora: lo he vivido y lo he llorado. Todos nos pusimos en las manos de Miguel Mérida para ir adelante.”
Fragment de la tertúlia sobre el CF Finsobe

Partit al camp de futbol de sorra, 1992. Cessió de l'Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

El club va viure grans moments. Tothom recorda la celebració de final de temporada o els lots que s'entregaven als jugadors. També hi ha algunes dates assenyalades, com per exemple l'any 1995, quan el club va pujar de categoria, o el 2009, any en què, finalment, el barri va tenir un camp de futbol de gespa artificial.

“Después del Granollers fuimos la primera equipación de fútbol, más que otros. Llegamos a estar en primera regional. Hemos tenido equipos infantiles, campeones sucesivamente. Los nueve equipos que había, todos eran del barrio.” **M. Pérez**

Equips del CF Finsobe davant de la masia rehabilitada com a centre cívic, 1993. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

“Yo cuando era chaval y jugaba a fútbol, jugaba aquí pero no era un campo de fútbol. Íbamos a Belulla, hacíamos un campo y hacíamos peñas para jugar torneos de verano, de primavera.... A raíz de empezar aquí a jugar, el pagès que había en la masía, nos dejaba el campo cuando lo tenía en barbecho. Sacábamos las piedras y jugábamos así.” **A. González**

“Hoy intentamos hacer lo mismo que antes, aunque es más difícil. Hoy queríamos seguir con lo que iniciaron los abuelos de hoy en día con el club. Hemos hecho el himno del Finsobe y la gente lo baila en las gradas.”

Fragment de la tertúlia sobre el CF Finsobe

“La gran valía de este club es la labor social que hace, porque nadie cobra y todo es un trabajo voluntario para hacer que funcione.”

Fragment de la tertúlia sobre el CF Finsobe

Celebració de final de temporada del club, anys 90. Cessió Associació de Veïns de Can Gili / AMGr

“Can Gili era com una família.” **T. Martínez**

“Lo que más me gusta del barrio son sus vecinos.”
M. Pérez

“Des de l'escola crec que vam intentar construir una generació diferent, un món diferent.” **T. Cornellas**

“Can Gili es mi casa.” **I. Barea**

“No imagino viure a un altre lloc. Això és casa meva i em sento bé aquí.” **L. Mérida**

Actuació dins del projecte “Junts fem barri”

Recerca, entrevistes i textos:

Anna Maimir Hernández

Silvia Rodríguez López

Fotografies:

Arxiu Municipal de Granollers

Associació de Veïns de Can Gili

CF Finsobe

Família García Guirado

Gerardo Peña

Escola Pau Vila

Material audiovisual:

Arxiu Municipal de Granollers

Ràdio Escola Pau Vila

Maquetació, disseny i impressió:

Impremta Municipal

Granollers, octubre 2014

can jonch
centre de cultura per la pau